

דברי חכמה

תשמחי

היא תבוא ותלך
תבוא ותלך
משאירה אותך
קצת בלעדיה
כורכת אותך אחריה

השמחה הזאת?
זה בא והולך בא והולך
זה לא שעכשו
היא נשארת אצלך

אך היא עוד תשוב
בדאי שתשוב

תשמחי עליה

כזאת היא
יש לה דרכים משלה
להזכיר עד כמה כדאי
לאחז בה על כל שמחותיה

יעל קלו מור
על כנפי הכתיבה

מתוך הספר "מאיפה את מתחילה"

גיליון מס. 2699 * י'ג טבת תשפ"ב * 17 בדצמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

דודיק – תודה

הרכת תודה והערכה
מאז לא עם
חיוך והרבה אהבה

לא אאריך יתר על המידה, בעיקר משום שאחד הגיבורים הראשיים בסיפור שלפנינו (הנרי שפרונג) עלול לקבל שבץ רק מעצם המחשבה שיותר מ 2 אנשים בתבל, יידעו עליו דבר אישי כלשהו שלא על פי תכנון שלו מראש.... בקיצור, עלם החמודות עבד בגינה ומפה לשם צנח באיטיות לעבר האדמה, מתנגש באיזה משהו חד ומקלף בדרך למטה, חלק יפה מהעור של זרוע ימין. נקצר ורק נגיד שלאחר שבשלב מסויים החל דימום בלתי נגמר, עלו הזקנים לבית חולים, הפצע נחבש "היטב" וחזרו כלעומת שבאו, ושוב עלו לשם.... ושוב חזרו הנה כלעומת שבאו לשם (זה מותר בעברית ?), סיפור קפקאי שעל פניו נראה כטיפול קלוקל של בית החולים, עד שבשישי בערב, כאשר שוב חזרו משם ללא פתרון ברור, ודימום שהתמשך, שמו הצידה ייסורי מצפון וקראו לדודיק פוקס שיבוא וייתן עצה מה עושים.

אכן התחייבתי לא להאריך, לכן נותר לי רק להעריך, אפילו מאד וזה מה שאני עושה מאז, כי דודיק היקר הגיע (להזכירכם, שישי בערב), ושוב באמצע הלילה ושוב בבוקר שבת, משם לקח בעצמו את אבא הנרי לבית החולים, דיבר שם עם מי שדיבר ותוך 10 דקות תפרו פה וגם שם והענין הסתיים בהצלחה. אפשר לקחת את הסיפור הזה לאן שרוצים כי באמת יש בו קצוות, אני בוחר להתרכז בטוב.

תודה גדולה,

תמיר

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

F—K HIM •

בקיבוצנו שרבים בו דוברי האנגלית, יש בוודאי לא מעטים, שאם היו מבטאים את צמד המילים האלה בילדותם, הם היו ננזפים (במקרה הקל) או חוטפים סטירה, או שהיו שולחים אותם לשטוף את פיהם במים ובסבון.

גם בעולם התקשורת, רבים רבים לא היו מעזים לכתוב את המילים המפורשות האלה (הנה גם אני לא העזתי), אבל, החל מיום שישי שעבר כל העתונים, (אולי למעט "יתד נאמן", חגגו את הלגיטימציה לכתוב, את מה שאבא שלהם אמר להם שאסור לכתוב.

• חגיגה בחצר הקיבוץ

שטחי הנוי שלנו מתלבשים כבר לקראת האביב. כרגע, זה עדיין לא נראה משהו אביבי ומרנין במיוחד. כרגע, זה פונטציאל לבאות: קודם כל הגזם, אשר פוזר בכל רחבי הקיבוץ, ושתפקידו לצמצם את כמויות העשבים בשטחינו. והמראה המיוחד השני הוא מראה מקלות-עמודים דקיקים, גם הם בכל מקום במרכז הקיבוץ. כל מקל-עמוד כזה הוא הבטחה לפרח בר שיפרח באביב.

תודה לגיא ולצוות הנוי, ואני רק מקווה שיישארו עוד קצת שטחים לא מטופלים, על מנת שאוכל לקטוף חוביזה באביב.

• אנחנו במפה (בעתון)

שלושה אייטמים מן העיתונים של סוף השבוע הם עלינו, או קשורים אלינו בכפר הנשיא:

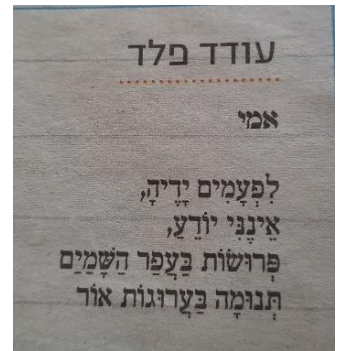

- בעיתון הארץ מתפרסם כינוס מדעי מטעם האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים, בנושא תהליכים טקטוניים באזורנו. בין המברכים בפתיחת הכנס, מספרת לי המודעה, תהיה הפרופסור אילנה ברמן פרנק. ייתכן שבשעה שאתם קוראים דברים אלה היא עומדת ומברכת את באי הכינוס. תהליכים טקטוניים – זה אצלנו, אילנה פרנק – שלנו. כבוד!
- ובמוסף התרבות של ידיעות אחרונות,

שיר קצר, אבל גדול מאת **עודד פלד**. זה השיר השני של עודד המתפרסם במוסף זה בחודשים האחרונים. הרווח הוא כולו של הקוראים, ושלנו בכפר הנשיא – גאוה!

גילה ועקנין, אחות סיעודית ב'בית יונתן' בקיבוץ כפר הנשיא, אחת משלושת הבתים הסיעודיים שהקימה חברת 'בשבילנו' של החברה לפיתוח הגליל ורשת 'עמל ומעבר', החליטה לפנק את הדיירים במטעמי חג החנוכה מעשה ידיה והכינה ספינג' וסופגניות טעימות. הדיירים והצוות נהנו מאוד, הרליקו נרות חנוכה ושרו שירי חג ★ צילום: רפנה דויטש, 'בשבילנו' – הבית הסיעודי

- על חגיגת חנוכה בבית יונתן מדווח המוסף "ידיעות טבריה וקריית שמונה". **גילה** ועקנין פינקה את דיירי הבית ועובדיו בסופגניות ובספינג' מעשי ידיה.

כפי שאמרתי (בעקבות טל ברודי ב 1977) "אנחנו במפה".

• סעו (ולכו) בזהירות

תודה לאירנה שהביאה אלינו את "אור ירוק", להדריך אותנו, המבוגרים, איך להיזהר בדרכים בהליכה, בנהיגה ברכב ובקלנועית.

בין הדברים שלמדתי ולקחתי אתי:

- א. חציית כביש ברמזור באור ירוק: קודם כל, כמובן, לחצות במעבר חצייה, ועדיף ברמזור. אבל, אם הגעת לרמזור והוא ירוק – אל תחצה. חכה למופע הבא של האור הירוק. מדוע? כי אם האור הירוק כבר מאיר לך פנים, אינך יודע כמה זמן החיוך שלו עוד יימשך, ובגילנו המתקדם, וכשהאור הירוק ברמזור מתחלף מהר, סביר להניח שלא נוכל להשלים את המעבר בבטחה. לכן, כדאי לחכות (בגילנו – יש לנו זמן).
- ב. אם אתה לוקחת תרופות, יש לזכור שלתרופות יש השפעה על הערנות. קודם כל – חשוב לקרוא את הוראות היצרן (זה חשוב תמיד), ואם לתרופה עשויה להיות השפעה על הערנות – כדאי להיזהר בנהיגה. אם מחליפים תרופה, ואחת מתופעות הלוואי הרשומה בעלון, היא פגיעה בערנות כדאי להימנע מנהיגה ליום או יומיים, עד שנדע מהי ההשפעה של התרופה עלינו.
- ג. הקלנועית – ראשית, הקלנועית היא כלי רכב לכל דבר, למרות שאין חובה בחוק, לא לרישוי על הבעלות ולא על הנהיגה בה. אין לנסוע בה בכבישים בין עירוניים! וגם – כיסויי הפלסטיק שעל הקלנועית, למרות שהוא מגן עלינו מפני קור, רוח וגשם, הוא לא שקוף כמו השמשה של המכונית, אין עליו מגבים, ולא מתזי מים, ולכן הוא מקשה מאד על הראייה שלנו, בעיקר בחושך. זהירות!

שבת שלום תמר וולפין

חוג ברידג'

עדיין מחפשים שותפים לחוג ברידג'.

חוג למתחילים יתחיל בשבוע הבא בימי רביעי בשבע בערב.

בואו להפעיל את המוח .

כל אחד יכול
♠♥♦♣
בואו בהנאה לשחק ברידג'
כיף, הנאה ואתגר

פרטים אצל עמליה 0505951116

משפטים מובילים של האמא הפולנייה

\רוביק רוזנטל

עשרה משפטי אוכל:

- אבל זה שרוף רק בקצה!
- אבל שניצל את אוהבת!
- אוכל זה לא משחק!
- איך אתה יודע שאתה לא אוהב אם לא טעמת?
- אתה יודע כמה ילדים רעבים יש באפריקה?
- כל היום אני עומדת במטבח ומבשלת, וזו התודה!
- לא אומרים איכס על אוכל!
- ממתקים זה לא אוכל!
- תבלע תבלע, אל תעשה מחסנים בפה!
- את לא קמה מהשולחן עד שאת לא גומרת מהצלחת!

על הדרך / הפינה של דודו

אָמָה האדומה

1. עוד כמה דברים בהמשך ליום האישה. בעיקר משום שיום האישה איננו אמור להיות יום גרידא אלא מצב תודעתי מתמשך.

2. אמה גולדמן הידועה גם בשם "אמה האדומה", הייתה אנרכיסטית יהודייה-אמריקאית, שפעלה במחציתה הראשונה של המאה העשרים. נודעה בעיקר בשל פעילותה הפוליטית, כתיבתה ויכולתה הרטורית, וכן בשל תרומתה להתפתחות הפילוסופיה האנרכיסטית בצפון אמריקה ובאירופה.

3. "אני דורשת את שחרור האישה", כתבה אמה גולדמן בשנת 1897 על סיפה של המאה העשרים "זכותה להחליט בשביל עצמה, לאהוב את מי שהיא רוצה וכמה שהיא רוצה."

4. "התפתחות האישה, החופש שלה, העצמאות שלה, חייבות לנבוע ממנה עצמה, ראשית בהכרה עצמית כאישיות ולא כאמצעי לסיפוק מיני, ושנית באמצעות סירוב מוחלט לתת למישהו אחר זכות על גופה וסירוב לשרת את אלוהים, המדינה, הבעל, החברה, המשפחה..."

5. למרות שהדברים שכתבה ואמרה נאמרו ונכתבו בתחילת המאה העשרים, ישנם עדיין הרבה מדי גברים וגם נשים בחברה הישראלית היום שמרגישים שהדברים שהגתה אמה גולדמן חריגים ומאיימים עליהם ועל תפיסת עולמם. וכל עוד ימשיכו פני הדברים להראות כך אין לנו פנים ולחברה שלנו אין סיכוי, לא בהווה ובוודאי שגם לא בעתיד.

6. בציור אמה גולדמן, אמה האדומה, כפי שאני רואה אותה. היום.

אישה מבריקה ונחושה שהקדימה את זמנה. שאין לה אלוהים ולא בעל. שלחמה למען חירות ושוויון בין נשים לגברים. וחלמה חברה חופשית וצודקת לכלל המין האנושי

שכנראה ברובו הגדול לא אהב אותה יותר מדי. וכשאני קורא את כתביה אני שמח לגלות שזה לא הפריע לה יותר מדי. וטוב שכן.
משהו על האדם והטבע

1. הטבע מעסיק אותנו מאוד בשנים האחרונות. אנחנו רואים איך הוא גווע מסביבנו בהתחלה לאט לאט ולאחרונה מהר מהר. בארה"ב התקיימו השבוע עשרות סופות ענק שקפחו את חייהם של עשרות בני אדם. בעלי החיים שסביבנו הולכים ונכחדים בקצב מחריד. ונדמה שעוד מעט לא ישארו בעלי חיים להתנחם בצערנו. וכנראה שאם זה יימשך כך גם אנחנו לא נישאר בסופו של דבר. לפני למעלה ממאה שנים הלך על אדמת ארץ ישראל אדם שאהב את הטבע ואהב את האדם. תלמידיו טענו שהמציא את דת העבודה. הוא היה מעט מבוגר משאר הצעירים שעלו לארץ וניראה הרבה יותר מבוגר. בין הדברים שהותיר אחריו נמצא ספר נהדר שנקרא "האדם והטבע" ומה שהוא שכח על האדם והטבע אנחנו עוד לא התחלנו לגלות.

2. "...מכל האמור יוצא ברור, כי האדם באשר הוא אדם, צריך להיות תמיד בתוך הטבע; כי הטבע הוא לאדם המרגיש והמכיר ממש מה שהמים הם לדג. כי לא רק להשתקפות בבואתו של הטבע בתוך נפשו זקוק האדם. זקוק הוא לספירה של הטבע, ללחיצה המקפת והמאחדת, שהטבע, שההווה אין-הסופית לוחצת על כל נקודה מנקודות גופו ונפשו ומכריחה אותו לחיות, להיות אדם ולהיות פרט בפני עצמו; זקוק הוא לקשר בלתי האמצעי והתמידי שבינו ובין הטבע אין-הסופי, ליניקה הנעלמה, שכל אחד מאטומי גופו ונפשו יונק מן הטבע האין-סופי ושכולו יונק מן האין-סוף; זקוק הוא לא רק להכרה ולהרגשה, זקוק הוא לחיי עולם..."

האדם והטבע | אהרון דוד גורדון

גשם

1. אלה יודעים רק לבכות. כשרע להם הם בוכים וכשטוב הם בוכים עוד יותר.
אלה כלום לא טוב להם. כך היה תמיד. עובדה.

2. תנו רבנן: פעם אחת יצא רוב אדר ולא ירדו גשמים.
שלחו לחוני המעגל:

התפלל וירדו גשמים!

התפלל ולא ירדו גשמים.

עג עוגה ועמד בתוכה, כדרך שעשה חבקוק הנביא שנאמר: "על משמרתִי

אעמדה ואתיצבה על מצור" וגו'

אמר לפניו: רבונו של עולם! בניך שמו פניהם עלי שאני כבן בית לפניך, נשבע

אני בשמך הגדולשאיני זז מכאן עד שתרחם על בניך.

התחילו גשמים מנטפין

אמרו לו תלמידיו: רבי, ראינוך ולא נמות.

כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא להתיר שבועתך.

אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות.

ירדו בזעף, עד שכל טיפה וטיפה כמלוא פי חבית. ושיערו חכמים שאין טיפה

פחותה מלוג.

אמרו לו תלמידיו: רבי, ראינוך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא

לאבד העולם.

אמר לפניו: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה.

ירדו כתקנן, עד שעלו כל העם להר הבית מפני הגשמים.

אמרו לו: רבי, כשם שהתפללת שירדו, כך התפלל וילכו להם

אמר להם: כך מקובלני שאין מתפללין על רוב הטובה.

צלילים, תרבות וקהילות בגליל

סדרת ההרצאות הראשונה במסגרת "אבו ארבע"

נפגוש ארבעה מומחים בתחום הקהילות בגליל, נלמד על הקהילות השכנות לנו ונהנה מהצלילים המיוחדים לכל אחת מהן

7.2.22	31.1.22	17.1.22	3.1.22
מפגש עם הכפר הערבי טורעאן	מפגש עם קהילת חצור הגלילית	מפגש עם הקהילה הקוצ'נית	מפגש עם הקהילה הדרוזית
			
על ההרצאה מפגש בין דורי באמצעות פולקלור. מוסיקה - לוחות המחול של טורעאן - גפרא' מנהל מקצועי - נימר נאסר ומנהלת הלהקה נג'דה באדר ממתנס טורעאן	על ההרצאה עיצוב הזהות המסורתית בחצור בשנות ה-50 וה-60 מוסיקה - קבוצת פייטנים עם גבי בן שימול	על ההרצאה מבנה הקהילה ברוזן, קבלת זכויות יתר לקהילה - לוחות הנחשת, סיפור העלייה והקליטה בישראל מוסיקה - טובה קסטיאל פייטנית ומספרת סיפורים, מחברת הספר - קול השורשים	על ההרצאה דרוזים ממקור ראשון - דת, מנהגים ומוסיקה. הרצאה מרתקת על המורשת הדרוזית מוסיקה - אימן נבואני נגן עוד, עם סיפור מיוחד!
המרצה - הישאם סולימן שחקן ערבי-ישראלי. נולד וגדל בנצרת, למשפחה ערבית-מוסלמית. בילדותו החל לשחק במסגרת תיאטרון קהילתי. אחד ממייסדי תיאטרון הפרינג' של נצרת ומשמש כמנהל האמנותי.	על המרצה - שמחה גוזאטה-בוקבזה כותבת עבודת דוקטורט על קהילת חצור בשני העשורים הראשונים להקמתה 1949-1969, מלמדת ביולוגיה בדנצינגר	על המרצה - דקל אליהו יליד ישראל, הילד הקוצ'ני הראשון שנולד בארץ ישראל. כלכלן במקצוע, סאל במיד לואים, שמפ דירקטור בחברות שונות	על המרצה - שייח סעיד נבואני מנהל בית המורשת הדרוזים בג'וליס

'אבו ארבע' - הקתדרה הראש-פינאית הראשונה

"אבו ארבע" מציגים, הקתדרה הראש-פינאית הראשונה! במרכז הקהילתי

4 סדרות של הרצאות בתחומים שונים, שיועברו ע"י מומחים:

💡 פילוסופיה, אמונה ומדע

💡 תקשורת בחיי היום-יום

💡 היסטוריה וגיאוגרפיה של הגליל

והקתדרה הראשונה מתרחשת ממש בקרוב! מתחילים כבר ב-3.1.22

סדרת הרצאות בנושא - צלילים, תרבות וקהילות בגליל 🎵

הרצאות מרתקות על קהילות הגליל בליווי של קטעים מוזיקליים וצלילים ✨

כלל ההרצאות יתקיימו, אחת לשבועיים, בימי שני

באולם התרבות, מרכז קהילתי ראש-פינה

19.00 - שעת התכנסות

19.30 - תחילת הרצאה

ההרשמה לסדרה הרצאות או להרצאה בודדת.

- אנו ממליצים על הרשמה לסדרת הרצאות וזאת על מנת לאפשר חוויה מלאה סביב התחום הנלמד.

עלות הרשמה לסדרת הרצאות: 120 ש"ח | הרצאה בודדת: 35 ש"ח

להרשמה << <https://matnasroshpina.com/abu4>

או בטלפון - 04-6938990

מחכים לראותכם! איזה כיף! ❤️

20.12 אריה ניצן

בן הדר

21.12 יורז

ארלין פרימוסט

עמרי קישילינסקי

דניאל וויאט

נוגה חגולי

22.12 אלי ראובינוב

שחר פורת

17.12 אודי אגם

דני קפלן

לוטם שמואל

18.12 פט בן זאב

מיכל אשחר

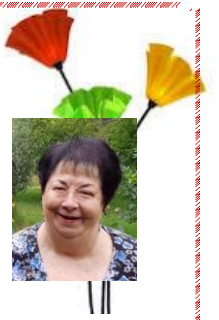
מוריה אלמן

19.12 תם גרשמן

בר כהן

הילה ויסבקר

משולחן העורכת / שושנה שרקי

הגיבנת \ מעשיה

בכפר קטן בהרים חי חוטב עצים זקן ולו גיבנת גדולה על גבו. יום אחד טעה בדרך והחשכה ירדה על ההר, נתקף החוטב בפחד וחיפש לו מקום להעביר בו את הלילה. ממרחק ראה גזע חלול והחליט להסתתר בתוכו.

החוטב נירדם ובאמצע הלילה התעורר למשמע קולות מוזיקה וצחוק. הציץ ממקום מחבואו ונבהל- קבוצה גדולה של שדונים חגגה ליד העץ. השדונים הדליקו מדורה, שתו יין, ושרו שירי זימה מצחיקים, תוך כדי שהם מרקדים סביב האש.

השירים היו מצחיקים והשדונים כבר לא נראו מפחדים והחוטב החליטו להצטרף לחגיגה. השדונים קבלו את החוטב בשמחה, נתנו לו יין, וגררו אותו למעגל הרוקדים. הם רקדו והתהוללו עד שעמד השחר להפציע ועם אור ראשון אמרו השדונים לחוטב: "איש נחמד אתה, נעים לנו לחגוג אתך, נשמח אם תבוא שוב לחגוג אתנו"

"בטח שאבוא" אמר החוטב, אך בלבו לא היה שלם עם דבריו, שכן לא ידע בדיוק היכן הוא נמצא.

"על מנת שנהיה בטוחים שתקיים את הבטחתך, ניקח מימך משכון", אמרו לו השדונים ו הסירו מגבו את הגיבנת הגדולה ושמו אותה בשק. הזדקף האיש וחש שמשא גדול ניטל מימנו, והיה מאושר.

בבוקר שב זקוף אל הכפר. ראו אותו אנשי הכפר ולא האמינו למראה עיניהם, החוטב הזקן המגובן נראה צעיר ומלא און.

שאלו אותו הכפריים לפרש הדבר והחוטב סיפר להם על מסיבת השדונים ליד העץ החלול.

שמע את הסיפור אחד מאנשי הכפר, שגם על גבו הייתה גיבנת, אמנם לו גדולה כגיבנתו של החוטב, אולם מספיקה על מנת שאנשי הכפר ילעגו לו על כך. קינא האיש בחוטב והחליט לנסות למצוא את העץ החלול, על מנת שהשדונים ייקחו מימנו כמשכון גם את הגיבנת שלו.

שלושה לילות ישן האיש בתוך הגזע החלול, ובלילה הרביעי בחצות הופיעו השדונים והדליקו מדורה. ראה אותם האיש ויצא ממקום מחבואו והצטרף אליהם למסיבה.

השדונים היו שיכורים ולא שמו לב שזה איש אחר שהצטרף אליהם לחגיגה , הם רקדו והתהוללו עד שעמד השחר להפציע ועם אור ראשון אמרו השדונים לאיש:

"אתה איש טוב , היודע לעמוד בהבטחתו, לכן נחזיר לך את מה שלקחנו ממך". הוציאו השדונים את גיבנתו הממושכנת של החוטב מהשק והדביקו אותה על גבו של האיש ונעלמו.

עמד האיש כפוף והמום ולא האמין שכך נעשה לו. עכשיו במקום שתהיה לו גיבנת אחת, יש לו שתיים.

מוסר השכל של הסיפור- שמח בהצלחתו של חברך ואל תחמוד את מזלם הטוב של אחרים, אחרת אתה עלול למצוא את עצמך סוחר על גבך את צרותיהם.

